

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobkyně:

██████████, narozená dne ██████████
bytem ██████████, ██████████
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Pernicou
sídlem Zvěřinova 1277/11a, Brno

proti

žalované:

██████████, ██████████
██████████, IČO ██████████
sídlem ██████████, ██████████
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Schüllerem, LL.M.
sídlem U Sluncové 666/12a, Praha 8

za účasti

vedlejší účastnice

na straně žalované:

Generali Česká pojišťovna a.s., IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích z 29. 5. 2025, č. j. 23 C 291/2018-445,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích pod body I, IV, V a VI **potvrzuje.**
- II. Rozsudek okresního soudu se v dalším odvoláním napadeném výroku pod bodem III **mění** tak, že žalovaná a vedlejší účastnice na straně žalované jsou povinny společně a nerozdílně nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta náklady za řízení před soudem prvního stupně ve výši 277 530 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná a vedlejší účastnice na straně žalované jsou povinny společně a nerozdílně nahradit žalobkyni k rukám jejího advokáta náklady odvolacího řízení ve výši 21 982 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora uvedeným rozsudkem částečně vyhověl požadavku žalobkyně a zavázal žalovanou k povinnosti zaplatit žalobkyni částku 400 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9 % ročně za dobu od 18. 10. 2018 do zaplacení, to vše v třídenní lhůtě splatnosti (výrok I), zamítl zbylou část požadavku žalobkyně na zaplacení dalších 600 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9 % ročně za dobu od 18. 10. 2018 do zaplacení (výrok II), žalovanou a vedlejší účastnici na straně žalované zavázal k povinnosti společně a nerozdílně nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Pernici náklady řízení v částce 275 130 Kč do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku (výrok III), žalobkyni zavázal k povinnosti nahradit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové státem zálohované znalečné v částce 2 190 Kč v třídenní lhůtě splatnosti (výrok IV), žalovanou a vedlejší účastnici na její straně zavázal k povinnosti společně a nerozdílně nahradit České republice na účet Krajského soudu Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

v Hradci Králové státem zálohované znalečné v částce 1 460 Kč v třidenní lhůtě splatnosti (výrok V) a žalovanou zavázal k povinnosti zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích soudní poplatek za žalobu v poměrné výši 20 000 Kč a soudní poplatek za odvolání v poměrné výši 20 000 Kč, to vše v třidenní lhůtě splatnosti od právní moci tohoto rozsudku (výrok VI).

2. Takto okresní soud rozhodl o žalobním požadavku žalobkyně o poskytnutí peněžité náhrady vyvažující její psychické utrpení v souvislosti se smrtelným úrazem její matky, paní [REDAKCE] starší, která se dne [REDAKCE] účastnila takzvané Hubertovy jízdy pořádané žalovanou (akce byla žalovanou pořádána za úplatu a na zapůjčeném koni), při níž kolem 12:30 hodin se po přeskočení jedné z překážek neudržela v sedle, spadla a následně byla koněm pošlapána, a v důsledku toho zemřela. Žalobkyně, jako dcera [REDAKCE] starší, tímto smrtelným úrazem utrpěla osobní újmu se zásahem do jejího rodinného života, do práva na její nerušený psychický a sociální vývoj s nemožností, aby se její matka podílela na jejím soukromém životě. Žalobkyně svůj nárok na poskytnutí peněžité náhrady odvíjela od názoru o odpovědnosti žalované, která Hubertovu jízdu organizovala a poskytla pro ni i koně, když zanedbala potřebnou pečlivost související s konáním dané akce. Konkrétně na počátku řízení žalobkyně tvrdila, že žalovaná zanedbala potřebnou pečlivost mimo jiné tím, že bylo pro její matku poskytnuto pro účely jízdy nesprávné sedlo, byl jí poskytnut příliš velký a nezkušený kůň, tento kůň jevil značnou míru nervozity, pro účely jízdy a celé akce byly na místě přítomni černí a bílí koně, v areálu se nenacházel sanitní vůz a na místě, a to i v době jízdy, prolétával dron, který zvyšoval nervozitu koní. Přestože matka žalobkyně byla zkušenou jezdkyňou, měla pro danou akci potřebnou výbavu, je to žalovaná, která nese objektivní odpovědnost za daný smrtelný úraz a měla by tak žalobkyni poskytnout odpovídající peněžitou náhradu.
3. Procesní obrana žalované byla vystavěna na argumentaci, že všem účastníkům akce pořádané žalovanou byly poskytnuty před jízdou potřebné pokyny z pohledu výbavy a průběhu jízdy, kůň přidělený matce žalobkyně byl zkušený, kurz Hubertovy jízdy jel již opakovaně, před jízdou nevykazoval žádné zvláštnosti v chování, byl řádně vybaven potřebnou výstrojí včetně odpovídajícího sedla a byl v dobrém fyzickém i psychickém stavu. Kurz jízdy byl řádně upraven a uzpůsoben dané akci. Žalovaná rovněž připomněla, že matka žalobkyně před akcí podepsala prohlášení, že se akce účastní na vlastní riziko, že jako zkušená jezdkyňou by v případě nedostatečné nebo nevyhovující výstroje, anebo při nevhodném koni, na tyto okolnosti jistě upozornila a jízdy se neúčastnila. Pracovníci žalované pak před jízdou prováděli kontrolu ustrojení jezdců a sedlání koní a při těchto prvních úkonech by jistě rozpoznali někoho, kdo s koněm nemá zkušenosti a není schopen jízdy. Žalovaná tak odmítla, že by zanedbala potřebnou pečlivost při konání dané akce a tím se tak zprostila případné objektivní odpovědnosti.
4. Vedlejší účastnice na straně žalované se k procesnímu postoji žalované připojila.
5. O nároku žalobkyně jak okresní soud, tak i krajský soud v minulosti jednaly a rozhodovaly, když krajský soud svým předchozím rozsudkem z 20. 6. 2023, č. j. 23 Co 77/2023-346, potvrdil rozsudek okresního soudu o nárocích žalobkyně, tedy o přisouzení částky 600 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 18. 10. 2018 do zaplacení; ve zbylé části požadavku žalobkyně na přisouzení další částky 400 000 Kč odvolání podáno nebylo a v této části zůstal rozsudek soudu prvního stupně odvoláním nenapaden, a tedy stal se pravomocným. V této souvislosti budiž připomenuto, že pokud soud prvního stupně v nynějším rozsudku rozhodoval o přisouzení nároku žalobkyně v původně uplatněné částce 1 mil. Kč, šlo v tomto směru o rozhodnutí, co do rozhodnutí o zamítnutí částky 400.000 Kč, nesprávné, neboť k projednání a rozhodnutí zůstávala pouze částka 600 000 Kč, a pokud soud prvního stupně nakonec vyhověl a přisoudil žalobkyni částku 400 000 Kč, měl zamítnout ve výroku pod bodem II již jen požadavek žalobkyně na částku dalších 200 000 Kč. Tato dílčí nesprávnost však neměla vliv na průběh odvolacího řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

žalobkyně se proti výroku pod bodem II nebránila odvoláním a odvolacím soudem byl přezkoumáván pouze výrok pod bodem I.

6. Odvolací soud ve shora zmíněném předchozím rozsudku z 20. 6. 2023, č. j. 23 Co 77/2023-346, především akceptoval skutkové závěry soudu prvního stupně o tom, že matka žalobkyně, paní [REDAKCE] starší, skutečně při konání Hubertovy jízdy pořádané žalovanou v roce [REDAKCE] utrpěla smrtelný úraz, přičemž o příčině smrti nebyly a nejsou pochybnosti, kdy i s ohledem na pitevní zprávu z oddělení soudního lékařství Nemocnice [REDAKCE] kraje, a.s. z [REDAKCE] bylo nepochybné, že paní [REDAKCE] starší utrpěla taková poranění, jejichž vznik není možné vysvětlit jiným mechanismem, než pošlapání koně; odvolací soud tehdy odmítl pochybnosti žalované, že by snad úraz mohl být způsoben či ovlivněn jinou zdravotní příčinou.
7. Také akceptoval i právní názor soudu prvního stupně, že je třeba zabývat se odpovědností žalované z titulu objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou zvířetem podle § 2933 a § 2934 o.z., za kterou žalovaná jako vlastník koně a organizátor akce objektivně, tedy bez ohledu na zavinění, odpovídá s tím, že této objektivní odpovědnosti se může podle § 2934 o.z. zprostit, prokáže-li, že při dozoru nad zvířetem nezanedbala potřebnou pečlivost, anebo že by škoda vznikla i při vynaložení potřebné pečlivosti.
8. S ohledem na způsob procesní obrany žalované tak bylo třeba zabývat se tím, zda při organizaci Hubertovy jízdy a v souvislosti s tím, že matce žalobkyně jí byla svěřena klisna [REDAKCE] z vlastnictví žalované, nezanedbala potřebnou pečlivost. Otázka pečlivosti žalované, jako liberačního důvodu, byla otázkou odbornou z toho pohledu, jaká konkrétní opatření byla přiměřená a rozumná s ohledem na konkrétní situaci při pořádání Hubertovy jízdy, aby byla provedena, aby došlo k minimalizaci možnosti vzniku újmy při této akci. Proto odvolací soud, stejně tak jako předtím soud prvního stupně, podle závazných pokynů odvolacího soudu, za relevantní pro své úvahy o potřebné pečlivosti ze strany žalované vycházel ze závěrů v řízení zpracovaného znaleckého posudku MVDr. Dražana (jeho odborné vyjádření z 18.1.2022 ve formě znaleckého posudku předložila nejprve sama žalobkyně na čl. 178 spisu a posléze za účelem doplnění jeho odborných závěrů jej při jednání dne 21.6.2022 v postavení znalce vyslechl odvolací soud). Na jeho odborných názorech odvolací soud pak vystavěl svůj konečný závěr o tom, že žalovaná nevynaložila veškerou možnou pečlivost na minimalizaci rizika možnosti vzniku újmy, a to jednak proto, že žalovaná při konání akce umožnila přítomnost dronu pořízujícího videozáznam Hubertovy jízdy a jednak proto, že před konáním samotné jízdy, již se účastnila matka žalobkyně, žalovaná a její pracovníci neověřili schopnost p. [REDAKCE] st. absolvovat jízdu a překážky na ní, když podle odborného názoru znalce se tak mělo stát alespoň krátkou jízdou s cvičným skokem.
9. Protože žalovaná, stejně jako vedlejší účastník na straně žalované, neprokázala první z možných liberačních důvodů, tedy že vynaložila veškerou možnou pečlivost při pořádání této akce (druhý z liberačních důvodů, tedy že by ke škodě došlo i při vynaložení potřebné pečlivosti, vůbec nebyl tvrzen), a protože žalovaná v průběhu řízení neposkytla žádné konkrétní tvrzení o tom, v čem konkrétně by snad matka žalobkyně měla pochybit, měl za to, že žalovaná plně odpovídá za útrapy žalobkyně v souvislosti s úmrtím její matky podle ust. § 2959 o.z. Akceptoval přitom soudem prvního stupně srozumitelně, podrobně a přesvědčivě podanou argumentaci o výši přisouzené částky 600 000 Kč s odkazem na relevantní judikaturu, zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu 25 Cdo 894/2018, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým číslem 85 ročníku 2019.
10. Dovolací soud rozsudkem z 24. 9. 2024, č. j. 25 Cdo 3486/2023-384, předchozí rozsudek krajského soudu z 30. 6. 2023, č. j. 23 Co 77/2023-346, a i rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 20. 12. 2022, č. j. 23 C 291/2018-306, vyjma zamítavého výroku pod bodem II tohoto rozsudku, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Nejvyšší soud akceptoval právní náhled na možnou objektivní odpovědnost žalované podle ust. § 2933 a § 2934 Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

o.z., nesouhlasil ale s tím, jak soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily naplnění možných liberačních důvodů.

11. Odlišně dovolací soud hodnotil odborné (skutkové) závěry týkající se vynaložení potřebné pečlivosti ze strany žalované v souvislosti s ověřením schopnosti matky žalobkyně s jí svěřeným koněm – klisnou [REDAKCE] absolvovat Hubertovu jízdu. Vycházel především z toho, že ověření schopnosti krátkou jízdou a zkušebním skokem bylo znalcem pouze doporučované (tedy nikoliv nutné), přičemž předchozí opakované absolvování trati koňmi by mělo být dostatečnou prevencí možných škod způsobených nezkušeností jezdce nebo špatnou přípravou koně. Navíc koně chovaní žalovanou jsou cvičeni k tomu, aby byli ovladatelní jakýmkoliv jezdcem a nelze ani podle Nejvyššího soudu pominout obecně známou okolnost, že se jedná o proslule klidné a ovladatelné pracovní plemeno koní (využívané mimo jiné například pro služební účely u jízdni policie) a ošetřovatelé průběžně sledují vývoj povah a charakter jednotlivých koní s cílem vyloučit jakékoliv problematické chování. Navíc od jezdce, který se přihlásí k Hubertově jízdě na cizím (pronajatém koni) je pak namístě očekávat, že má určitou zkušenost v ovládání koně obecně, nejen koně vlastního, a že je schopen vyhodnotit, zda mu momentální rozpoložení koně umožňuje jeho spolehlivé ovládání, včetně například absolvování skoků. Ve výsledku tedy odvolacím soudem (na základě doporučení znalce) vyžadované ověření schopností absolvovat kurz Hubertovy jízdy nespojoval se zanedbáním pečlivosti.
12. Jinak ale Nejvyšší soud přistoupil k otázce přítomnosti dronu, když v tomto směru se sice neztotožnil s názorem odvolacího soudu o tom, že již samotný výskyt dronu v areálu je důvodem pro závěr, že žalovaná nedostála povinnosti zajištění pečlivého dozoru nad koňmi, bez ohledu na to, kde se dron pohyboval a zda jej koně vůbec mohli vnímat, ale současně připustil názor, že dron obecně může za určitých okolností představovat potenciální podnět pro nežádoucí chování koní, a že přítomnost dronu na akci byla prokázána, a mělo by tak být na žalované, aby v zájmu své liberace prokázala, jakým konkrétním způsobem zajistila, aby dron nemohl koně rušit. V tomto směru zavázal odvolací, resp. i soud prvního stupně k tomu, aby byla žalovaná poučena a byl jí poskytnut prostor k tomu, aby takové dodatečné tvrzení bylo poskytnuto.
13. Nejvyšší soud zavázal pro účely pokračování v řízení v této věci soudy i k tomu, aby se zabývaly i druhým z liberačních důvodů zmíněných v ust. § 2934 o.z., tedy, že by ke škodní události došlo, i kdyby nevynaložila žalovaná veškerou možnou pečlivost; jakož pak i případnou spoluodpovědností samotné matky žalobkyně na vzniku újmy podle ust. § 2918 o.z.
14. Soud prvního stupně, jemuž byla věc po zrušení rozsudku soudu prvního stupně i odvolacího soudu dovolacím soudem vrácena, v souladu s pokyny poskytl žalované prostor k tomu, aby tvrdila relevantní skutečnosti pro uplatnění liberačních důvodů ve smyslu ust. § 2933 a § 2934 a případně i okolnosti o spoluodpovědnosti matky žalobkyně na vzniku nehodového děje. Po tomto doplnění ze strany žalované, resp. vedlejšího účastníka doplnil dokazování především výsledkem svědka [REDAKCE], výsledkem svědka [REDAKCE] a doplňujících výsledků svědka [REDAKCE] a účastnického výsledku ředitele žalované [REDAKCE]. Po tomto doplnění neměl důvod odchylovat se od předchozích závěrů s korekcemi provedenými Nejvyšším soudem a v návaznosti na jeho pokyny. Opětovně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalovaná v rámci plnění prevenční povinnosti nepostupovala s potřebnou pečlivostí, nepodcenila sice organizaci akce co do počtu koní, překážek a samotného kurzu (jízdni dráhy), došlo ale k podcenění situace ve vztahu k dronu natáčejícího průběh akce, když jeho přítomnost při akci potvrdili svědci [REDAKCE], [REDAKCE] i sestra žalobkyně [REDAKCE] a současně i ředitel žalované. Nadále rovněž vycházel z odborného názoru znalce Dražana, že přítomnost takového zařízení mohla být impulsem pro nenadálé a nepředvídatelné chování koně. Podle soudu prvního stupně žalovaná i přes poučení neprokázala, že by učinila všechna nezbytná opatření pro to, aby výskyt dronu neměl žádný vliv na průběh Hubertovy jízdy, a tedy žalovaná odpovídá za nemajetkovou újmu, kterou utrpěla žalobkyně v souvislosti se Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

ztrátou osoby blízké podle ust. § 2959 o.z. Tuto újmu opětovně stanovil ve výši 600 000 Kč podle zásad a kritérií stanovených rozsudkem Nejvyššího soudu, sp. zn. 25 Cdo 894/2018 z 19. 9. 2018, korigoval spoluzaviněním primární poškození, která pro akci nebyla vybavena doporučovanou bezpečnostní vestou a řádně nedbala pokynu uděleného jí před jízdou, a to včas pustit otěže v případě pádu z koně. Tato opatření, resp. činnosti mohla podle názoru soudu prvního stupně fatálnímu následku předejít.

15. O nákladech, ať už mezi účastníky či ve vztahu k nákladům řízení státu a rovněž i o poplatkové povinnosti, soud prvního stupně rozhodl s ohledem na procesní úspěch toho, kterého z účastníků.
16. Proti rozsudku soudu prvního stupně se žalovaná opětovně včas odvolala a navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zcela zamítl a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná se snažila v odvolacím řízení tvrdit a prokazovat, že pokud na místě při pořádání Hubertovy jízdy v roce [REDAKCE] byl přítomen dron, pak tomu tak bylo jen při slavnostním zahájení, a nikoliv při samotné jízdě. Rovněž vyjadřovala opakovaně názor o tom, že se dron navíc pohyboval ve výšce kolem 100 metrů, že koně jsou na drony zvyklí, nijak na ně nereagují, a že přítomnost dronu nemůže být okolností, která by mohla být kladena žalované k tíži z pohledu podcenění možných rizik při konání této akce. V této souvislosti se snažila zpochybnit odborní závěry znalce Dražana, a to závěry ze svědecké výpovědi [REDAKCE]. Žalovaná také tvrdila, že skutečnou příčinou nehodového děje bylo to, že matka žalobkyně se při jízdě neudržela v sedle, spadla, nepustila se včas otěží a tím došlo k jejímu pošlapání koněm a k úmrtí. To jsou okolnosti, které svědčí k naplnění druhého z liberačních důvodů, tedy že by ke škodě a ke smrtelnému úrazu matky žalobkyně došlo i v případě, kdy by žalovaná nevynaložila veškerou možnou pečlivost. Opětovně žalovaná připomněla prohlášení matky žalobkyně o tom, že se akce účastnila na vlastní nebezpečí.
17. Vedlejší účastník na straně žalované se připojil k argumentaci žalované a doplnil, že k úrazovému ději mohlo dojít, jakkoliv a kdykoliv i bez přítomnosti dronu či jiného, případně nevhodného, podnětu, když šlo ze strany matky žalobkyně o nepřiměřenou reakci jezdkyne, která vyústila v její pád a smrtelný úraz.
18. Žalobkyně navrhovala potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Vyjádřila názor, že i po poskytnutí poučení a prostoru k poskytnutí tvrzení o tom, jaká žalovaná učinila opatření v souvislosti s přítomností dronu, aby ten nemohl mít vliv na průběh Hubertovy jízdy, žalovaná nic takového netvrdila. Poukázala nicméně i na tu část výpovědi svědka [REDAKCE], která obsahovala jeho názor a doporučení o ověření schopnosti daného jezdce s daným koněm absolvovat Hubertovu jízdu. Nepřímo se tak snažila otevřít opětovně otázku kooperace jezdkyne a koně a ověření schopnosti absolvovat kurz, která byla dovolacím soudem negativně uzavřena.
19. Odvolací soud projednal odvolání žalované, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k následujícím závěrům.
20. Od počátku tohoto řízení v podstatě není sporu o tom, že při Hubertově jízdě pořádané žalovanou matka žalobkyně na zapůjčeném koni utrpěla smrtelný úraz, kdy při překonávání jedné z překážek se neudržela v sedle, spadla, byla koněm pošlapána a při tom utrpěla úrazový šok s tupým poraněním hrudníku. Za této skutkové situace neměl správně soud prvního stupně, a to i v návaznosti na závěry dovolacího soudu, pochybnosti o primární odpovědnosti žalované jako vlastníka koně a provozovatele akce za vzniklou újmu ve smyslu ust. § 2933 o.z. s možností žalované, aby tvrdila a následně pak prokázala existenci liberačního důvodu ve smyslu ust. § 2934 o.z., tedy že 1/ při dozoru nad zvířetem nezanedbala potřebnou pečlivost, anebo 2/ že by škoda vznikla i při nevynaložení této potřebné pečlivosti. V této souvislosti odvolací soud připomíná, že bylo a je procesní odpovědností žalované, aby taková tvrzení k naplnění alespoň jednoho liberačního důvodu poskytla, a tato tvrzení prokázala; nelze tuto povinnost přenášet na žalobkyni. Případné nedostatečné tvrzení o existenci liberačního důvodu, nebo neprokázání takového Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

tvrzení musí jít k tíži žalované. Totéž se pak týká i okolností přičitatelných poškozené podle ust. § 2918 o.z., které mohou objektivní odpovědnost žalované vyloučit, či případně limitovat. Sluší se v této souvislosti připomenout již dříve vyjádřený názor odvolacího soudu, že odkaz žalované na prohlášení matky žalobkyně z [REDAKCE] o tom, že se akce účastní na vlastní nebezpečí, a že případné škody nebudou kompenzovány, je prohlášením s ohledem na ust. § 2897 o.z. bezcenné a nemůže vyloučit ze zákona plynoucí odpovědnost žalované.

21. V návaznosti na závěry a pokyny dovolacího soudu soud prvního stupně při jednání dne 14. 1. 2025 poučil a vyzval žalovanou k poskytnutí tvrzení, jaká konkrétní opatření učinila pro to, aby výskyt dronu při pořádání Hubertovy jízdy v roce [REDAKCE] neměl žádný vliv na jeho průběh. A současně, z jakých důvodů je přesvědčena, že by ke škodě došlo, i kdyby nevynaložila veškerou pečlivost k zajištění dozoru na klisnu [REDAKCE], kterou na ni bylo lze vyžadovat, a aby svá tvrzení prokázala. Současně pak soud prvního stupně žalovanou poučil o možnosti tvrdit okolnosti na straně primární poškozené, pokud se podílely na vzniku škody, nebo na jejím zvětšení ve smyslu § 2918 o.z. Žalovaná se po tomto poučení omezila na tvrzení, že dron sice na akci přítomen byl, nicméně nikoliv při samotné jízdě. Kromě toho žalovaná opakovala své argumenty ve snaze zpochybnit odborné názory znalce Dražana, o jeho názoru na vlivu dronu na průběhu Hubertovy jízdy. Žalovaná až krátce před rozhodnutím ve věci poukázala na to, že matka žalobkyně nepoužila pro jízdu doporučovanou bezpečnostní vestu a současně při pádu z koně se včas nepustila uzdy, což mohlo přispět k nehodovému ději. Z pohledu přítomnosti dronu a jeho případnému vlivu na bezpečnost průběhu Hubertovy jízdy ale nemá ani nadále odvolací soud pochyby o tom, že je namístě vycházet z odborných závěrů znalce Dražana. Tento znalec nejprve pro žalobkyni zpracoval odborné vyjádření dne 18. 1. 2022 a následně podával v průběhu odvolacího řízení k věci znalecký posudek. V průběhu řízení byla ověřena jeho vysoká odborná způsobilost, praxe, publikační činnost, přičemž v předchozí fázi řízení nebyly ze strany účastníků ke způsobilosti znalce podávat znalecký posudek vznášeny námitky. K odborným závěrům uvedeného znalce nebyly pochybnosti ani v průběhu podávání znaleckého posudku jak ze strany účastníků, tak ze strany soudu, jím předkládané odborné závěry byly vždy podpořeny pochopitelnou a přesvědčivou argumentací. Snaha žalované až dodatečně zpochybnit znalce jsou účelové. I znalec Dražan ve vztahu k přítomnosti dronu při Hubertově jízdě připustil, že pohybující se dron v konstantní výšce na stálém místě by nemusel být problém, jinak by tomu bylo zejména v případě dronu letícího při nízké výšce s případnými zvukovými doprovody náhlého charakteru.
22. Bylo podle názoru odvolacího soudu na žalované, aby tvrdila a prokázala (tak jak to ostatně i vyžadoval Nejvyšší soud v rámci rušícího rozhodnutí) jaká konkrétní opatření žalovaná učinila k tomu, aby na místě Hubertovy jízdy se nacházející dron nemohl být považován za takový podnět, který by v souvislosti se svým letem či zvukovým doprovodem mohl být zdrojem podnětu k nenadálé reakci koně, o kterém mluvil znalec Dražan. Žalovaná však i přes konkrétní výzvu soudu prvního stupně neposkytla tvrzení o tom, jaké konkrétní opatření v této souvislosti bylo učiněno, že by subjekt, který dron provozoval, obdržel nějaké instrukce, že by ve vztahu k němu tu existovaly nějaké smluvní podmínky, které by ujednávaly, kdy, kde, v jaké výšce, v jakém směru, s jakými zvukovými doprovody se má dron pohybovat, či že by skutečně šlo o pořízení záznamu jen na zahájení akce v areálu žalovaného, a nikoliv při samotných jízdách. Z obsahu spisu a z průběhu řízení takové okolnosti nevyplývají, žalovaná se v průběhu řízení omezovala na obecná tvrzení o tom, že dron nemohl způsobit žádné pro koně nevhodné podněty, a zejména po rozhodnutí Nejvyššího soudu se žalovaná snažila přesvědčit soudy o tom, že dron se vlastně při Hubertově jízdě nenacházel, resp. se nacházel pouze v areálu při slavnostním zahájení. Takovou snahu odvolací soud považuje za účelovou, neodpovídající prvotnímu vyjádření ředitele žalované a ani svědkům, kteří se o přítomnosti dronu na počátku řízení vyjadřovali (svědek [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]). Pokud ředitel žalované, [REDAKCE], v rámci doplňujícího účastnického výslechu uváděl, že dron zaregistroval na nádvoří na Shodu s prvopisem potvrzující [REDAKCE].

seřadišti koní před jízdami, a to ve výšce klidně i 100 metrů, pak šlo o vyjádření rozporné s jeho původní výpovědí. V ní uváděl, že dron neviděl, neví, jak byl vysoko. V každém případě stvrzoval přítomnost dronu na místě za účelem pořízení záznamu z průběhu Hubertovy jízdy. Obdobně je třeba hodnotit i výpověď svědka [REDACTED], který vypověděl, že žádný dron, ať už v areálu, ale ani v průběhu samotné jízdy, nezaregistroval. Zejména v případě jízdy je to pochopitelné už proto, že šlo o takzvaného Mastera lotu, tedy jezdce nacházejícího se vpředu před ostatními jezdci, který ani nemohl vidět situaci za ním, neviděl ani pád matky žalobkyně. Je tak současně vyloučeno, aby to byl právě on, který měl monitorovat průběh jízdy a při jakékoliv rizikové situaci ji zastavit. Ostatně v původní výpovědi tento svědek výslovně vypověděl, že toho za sebou mnoho neviděl. Oproti tomu zejména svědek [REDACTED] potvrdil přítomnost dronu nejen na seřadišti ve výšce do 10 metrů, ale i při samotné jízdě, kde jej slyšel. Mál-li podle slov ředitele žalované dron pořizovat záznam z Hubertovy jízdy, těžko si lze představit, že záznam měl být pořizován jen ze seřadiště na nádvoří, bez záznamu samotné jízdy. V takovém případě se dron nutně musel pohybovat nad jedoucími jezdci, přičemž žalovaná neprokázala opak.

23. Protože z průběhu dané Hubertovy jízdy neexistuje žádný videozáznam, včetně videozáznamu z daného dronu či alespoň fotografie od něj, nelze zpětně objektivně a bez pochybností určit kdy, kde, v jaké výšce, odkud a kam se případně pohyboval a s jakým zvukovým doprovodem, pak tyto okolnosti musí jít k tíži žalované, kterou tíží břemeno tvrzení a důkazu o tom, že tu bylo učiněno takové opatření, které ve výsledku vedlo k vyloučení toho, že by tento zdroj negativních impulsů pro koně ve smyslu odborných závěrů znalce Dražana byly vyloučeny. Odvolací soud tak ani nadále nemá důvod korigovat své v minulosti vyjádřené názory, a v tomto ohledu naopak považuje závěry soudu prvního stupně za správné, odpovídající skutkovým zjištěním jak co do odborných názorů znalce Dražana, tak co do přítomnosti dronu na místě při konání Hubertovy jízdy. Na tom nic nezměnila ani svědecká výpověď svědka [REDACTED], který se jako svědek nepřípadně vyjadřoval k odborným otázkám. A pokud přesto odvolací soud připustí, že tento svědek se k těmto odborným otázkám vyjadřoval, pak v zásadě jeho závěry nekolidují s odbornými názory znalce Dražana na přítomnost dronu na akci. Shodně oba uváděli situace, kdy by přítomnost dronu na místě neměla být potenciálním rizikem, stejně tak ale i [REDACTED] potvrdil, že v případě pořádání obdobné akce s přítomností dronu by si on nastavil jasná pravidla, kdy, kde, v jaké výšce, se bude dron pohybovat, a pokud by toto nebylo respektováno, tak by přítomnost dronu na takové akci nepřipustil. Platí současně, že znalec Dražan nehodnotil, zda v případě Hubertovy jízdy došlo k nějakým pochybením či nikoliv. Jeho odborný názor pracoval jen s tím, že přítomnost dronu na místě nedoporučoval, případně by vyžadoval kontrolu nad ním z pohledu vyloučení možnosti, aby mohl být zdrojem nenadálého podnětu k nepředvídatelné reakci koní.
24. Odvolací soud při těchto úvahách neměl důvod akceptovat návrh žalované na zpracování dalšího znaleckého posudku k otázce přítomnosti dronu a jeho případného vlivu na koně, neboť možná rizika připustil nejen znalec Dražan a i svědek [REDACTED], a současně objektivně již nelze zjistit, kde se dron pohyboval; vedle toho ovšem ale žalovaná neposkytla žádné tvrzení a důkazy k tomu, že nějaká konkrétní opatření učinila, aby přítomnost dronu, byť potenciální, nemohla být považována za okolnost, která by mohla jen potenciálně mít vliv na chování koní a bezpečnost jezdců.
25. Závěry soudu prvního stupně u tom, že žalovaná v rámci plnění prevenční povinnosti nepostupovala s potřebnou pečlivostí, tak proto považuje odvolací soud za závěr správný, odpovídající v řízení správně zjištěnému skutkovému stavu a zejména tomu, že žalovaná rádně netvrdila a neprokázala první ze zmíněných liberačních důvodů. Pokud pak žalovaná se snažila tvrdit a prokazovat (až v průběhu řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším soudem), že k nehodovému ději by došlo i při vynaložení potřebné pečlivosti, a s tím spojovala tvrzení o tom, že k pádu matky žalobkyně z koně nedošlo v důsledku nějaké nepředvídatelné reakce koně na

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

pohyb či zvuk dronu, ale že k němu došlo proto, že matka žalobkyně se při přeskoku překážky neudržela v sedla a spadla, pak takové tvrzení považuje odvolací soud za nedostatečné, resp. nezpůsobilé považovat je za možné naplnění druhého z liberačních důvodů. Je třeba především v této souvislosti připomenout, že ke smrtelnému úrazu matky žalobkyně nedošlo jenom proto, že by se neudržela při přeskoku jedné z překážek v sedle a spadla, ale především proto, že v návaznosti právě na pád z koně se dostala pod kopyta tohoto koně a tento kůň ji pošlapal se smrtelnými následky. Odvolací soud rovněž neakceptuje názor žalované o tom, že pád matky žalobkyně při překonávání překážky musel být jen její chybou a že přítomnost dronu na místě na tom nemohla nic změnit. V této souvislosti odvolací soud opakuje, že z průběhu dokazování není zřejmá bezprostřední příčina pádu matky žalobkyně, není ani zřejmý přesný průběh tohoto pádu, zda se matka žalobkyně zachytila ve třmení (jak o tom vypovídal svědek [REDACTED] a sama žalobkyně), případně, zda a jak dlouho se matka žalobkyně ve snaze udržet se v sedle držela uzdy, a zda lze v této souvislosti vyhodnotit, že to či ono přispělo ke vzniku nehodového děje, či k navýšení rozsahu způsobené škody. Jistě k pádu nedošlo proto, že by se jezdce v rozporu s pokynem držela otěží, jak se snažila tvrdit žalovaná ještě před rozhodnutím odvolacího soudu. Podstatným je, že stále v této souvislosti zůstává nevyvrácená možnost, že k pádu matky žalobkyně došlo v reakci koně na nějaký vnější podnět v podobě letícího dronu.

26. Odvolací soud tedy i ve vztahu k druhého z možných liberačních důvodů konstatuje, že se žalované nepodařilo poskytnout takové tvrzení a toto následně prokázat, prostřednictvím kterého by se žalované podařilo vyvinut se z její objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou zvířetem ve smyslu ust. § 2933 a § 2934 o.z. v návaznosti na ust. § 2959 o.z.
27. Pokud soud prvního stupně výši nemajetkové peněžitě náhrady podle § 2959 o.z. krátil o jednu třetinu na základě závěru o možném dílčím pochybení matky žalobkyně v souvislosti s nedostatečným bezpečnostním vybavením v podobě bezpečnostní vesty, pak odvolací soud připomíná, že použití bezpečnostní vesty bylo doporučeno jako výhoda (srov. pokyny na č.l. 8 spisu), před jízdou toto vybavení nebylo ze strany žalované jako pořadatele kontrolováno a vyžadováno, ale je třeba připustit, že by takové vybavení mohlo přispět k možným menším následkům, byť to v tuto chvíli a s ohledem na nedostatek dalších tvrzení zůstává pouhou spekulací. Totéž lze říci i ve vztahu k argumentaci žalované, že se matka žalobkyně před pádem z koně v rozporu s pokyny držela otěže, ačkoliv se jich měla pustit. Je pravdou, že v tomto směru svědek [REDACTED] při svém prvním výsledku potvrdil takovou instrukci směrem k účastníkům daného lotu a následně svědkyně [REDACTED] a posléze i svědek [REDACTED] vypověděli, že se matka žalobkyně při pádu skutečně držela otěží. Protože ale neexistuje žádný obrazový záznam z nehodového děje, svědci se v popisu konkrétní události rozcházejí, někteří skutečně potvrzují, že se matka žalobkyně držela otěží ještě v době pádu, resp. po pádu z koně, oproti tomu někteří, jako svědek [REDACTED] či žalobkyně, popisují, že matka žalobkyně zůstala viset ve třmenech, není zcela zřejmé, jak konkrétně k události došlo, zda se skutečně matka žalobkyně uzdy držela, jak dlouho, zda měla objektivní možnost jí vůbec pustit, případně, zda se nedostala pod kopyta koně v souvislosti se zachycením se do třmenů. Navíc, jak všichni svědci popisovali, šlo o velmi krátký časový okamžik, k jejímuž vyhodnocení neměl soud prvního stupně, ale ani odvolací soud dostatečné informace. Pokud soud prvního stupně i na těchto momentech založil úvahu o možné spoluodpovědnosti na nehodovém ději, případně k rozšíření vzniku škody podle § 2918 o.z., odvolací soud neshledává důvody, pro které by se od těchto názorů soudu prvního stupně mohl odchýlit, zvláště, pokud ve vztahu k tomuto, zejména žalobkyně žádné námitky nevznášela a akceptovala je.
28. Pokud šlo o závěry soudu prvního stupně stran konkrétní příslušné peněžitě náhrady podle § 2951 odst. 2 ve spojení s § 2959 o.z., považuje odvolací soud tyto závěry za podrobně vysvětlené, odpovídající právní úpravě a zejména judikatuře Nejvyššího soudu prezentované ve stěžijním rozhodnutí Nejvyššího soudu 25 Cdo 894/2018, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

stanovisek pod č. 85 ročníku 2019. Okresní soud ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil použití konkrétních rozhodujících okolností poměřených s jinými srovnatelnými případy a jeho konečnou úvahu o odpovídající částce finanční náhrady nemajetkové újmy v rozsahu částky 600 000 Kč považuje za akceptovatelnou. Protože odvolací soud k těmto úvahám nemá, co by doplnil, a ani ve vztahu k těmto úvahám nejsou vznášeny konkrétní námitky, pak odvolací soud pro stručnost na tyto úvahy zcela odkazuje a z nich pro své konečné rozhodnutí nakonec také vycházel. Jestliže z částky 600 000 Kč při akceptaci okolností, které lze přičítat primárně poškozené – matce žalobkyně podle § 2918 o.z. náhradovou povinnost snížil o jednu třetinu, pak i takovou úvahu odvolací soud akceptuje a nemá důvod ji jakkoliv měnit. Pokud tedy soud prvního stupně nakonec žalobkyni přiznal částku 400 000 Kč spolu s úroky z prodlení za dobu, kdy žalovaná neplnila na základě výzvy žalobkyně obsažené v žalobě, pak z tohoto pohledu odvolací soud považuje toto rozhodnutí za správné a jako takové je také podle § 219 o.s.ř. potvrdil. To se vztahuje i na závislé výroky o nákladech řízení státu a o poplatkové povinnosti.

29. V souvislosti s přezkumem rozhodnutí soudu prvního stupně nákladech řízení koriguje odvolací soud dříve vyslovené názory o způsobu stanovení tarifní hodnoty pro účely výpočtu odměny advokáta v řízení náhrady při ublížení na zdraví a při usmrcení vyjádřené v předchozím rozsudku z 20. 6. 2023, č. j. 23 Co 77/2023-346. Tehdy odvolací soud odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3378/2013 a 25 Cdo 2060/2020 a stanovil tarifní hodnotu pro účely vyčíslení odměny advokáta žalobkyně za zastupování s odkazem na ust. § 9 odst. 4 písm. a/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Nicméně v mezidobí došlo ke korekci, a to zejména vlivem zásahu Ústavního soudu, proto odvolací soud změnil svůj náhled na stanovení tarifní hodnoty a vychází z toho, že je třeba odměnu advokáta stanovit z tarifní hodnoty podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přičemž odměnu advokáta je třeba vypočítat podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu z přisouzené částky (srov. bod 25 nálezu ze dne 7. 8. 2024, sp. zn. I. ÚS 3362/22). Uvedené přitom platí pouze pro úkony advokáta do konce roku 2024. S účinností od 1.1.2025 byl ale advokátní tarif uveřejněný ve vyhlášce č. 177/1996 Sb. novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb., v tom směru, že v případě peněžitého plnění při uplatňování nároku z osobnostních práv vychází z tarifní hodnoty 500 000 Kč. To ve výsledku znamená, že za 20 úkonů právní služby advokáta žalobkyně do konce roku 2024 náleží odměna za 20 úkonů po 9 900 Kč a od 1. 1. 2025 za 6 úkonů po 10 300 Kč, k tomu 20 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu před novelou, 6 paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle advokátního tarifu po novele a náhrada cestovného ve výši 9.030 Kč, celkem tedy náhrada nákladů za řízení před soudem prvního stupně představuje částku 277 530 Kč. Tato náhrada byla uložena k úhradě žalované a vedlejšího účastníka na její straně společně a nerozdílně v třídní lhůtě splatnosti k rukám advokáta žalobkyně podle § 149 odst. 1 o.s.ř. S ohledem na procesní úspěch žalobkyně i v odvolacím řízení jí náleží právo na náhradu nákladů i za tuto fázi řízení, a to za 2 úkony právní služby po 10 300 Kč, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč a cestovné ve výši 482 Kč. Celkem 21 982 Kč. Splatnost je opětovně k rukám advokáta žalobkyně podle § 149 odst. 1 o.s.ř., to vše v třídní lhůtě splatnosti podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání lze podat, jestliže napadené rozhodnutí záviselo na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

otázka posouzena jinak. V takovém případě je třeba dovolání podat k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, a to u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Pardubice 2. prosince 2025

Mgr. Jan Ducháček v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. [REDACTED].